

Director, **XEVI XIRGO**

Subdirectors, **SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ**

SECCIONS:
Política, **JAUME CLOTET I SANDRA ARENAS**;
Món, **SANTI GONZÁLEZ**; Economia, **JOAN ARMENGOL**;
Opinió, **PEPA MASÓ**; Societat, **CARLES SABATÉ**;

Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**; Cultura, Espectacles i Comunicació, **PERE MARTÍ, IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, ÒSCAR MONFERRER**; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició, **ALBERT PLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament, **TONI BROSA, DAVID CAMINADA, JORDI PALMER**; Documentació, **MONTSERRAT RIUS**; Delegada a Madrid, **MONTE OLIVA**;
AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: **DYRSL** Zona Franca, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: **AMPARO MADRAMANY.** Enric Granados, 84. 08008 Barcelona. Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (*press-clipping*) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

CONTRADICCIONS DE LA COEXISTÈNCIA DE DIVERSOS GOVERNS EN UN TERRITORI

Jordi Sánchez

Professor de ciència política de la UB

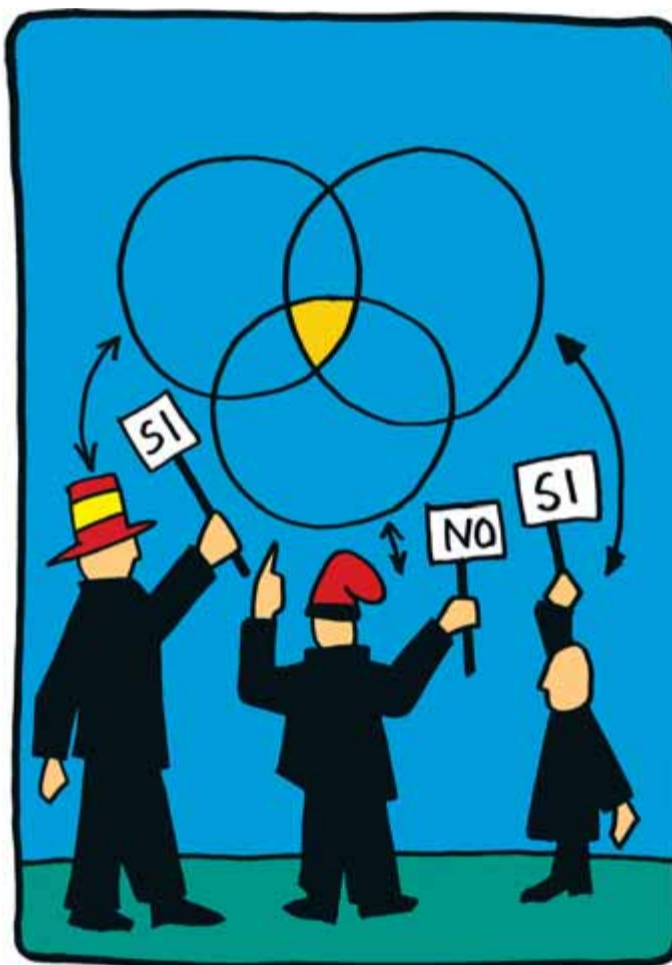
Govern local i debat polític

El debat sobre l'empadronament de persones estrangeres i la polèmica per l'emplaçament del magatzem de residus nuclears ens han posat sobre la taula totes les contradiccions que es donen en el nostre sistema polític com a conseqüència de la coexistència de diversos governs actuant en un mateix territori. La superposició d'administracions és al nostre país una realitat sovint desconcertant per al ciutadà i també, per què no dir-ho?, causa d'inefícies manifestes i pèrdua d'eficiència d'algunes polítiques i serveis públics que es presten des de les institucions públiques. Ara bé, les resistències que tenim a simplificar l'entramat administratiu és notable. És conegut que cap administració i cap govern té tendència a la desaparició, sinó tot al contrari. Però no només els responsables polítics en tenen la culpa. Nosaltres, ciutadans del carrer, també som enormement gelosos a l'hora d'acceptar determinats canvis si creiem que aquests ens toquen coses suposadament essencials. I així ens va!!!

EN LES ÚLTIMES DÈCADES s'ha construït un consens bastant ampli a l'entorn del principi de la subsidiarietat. La proximitat de l'administració amb l'administrat té unes virtuts clares en el sentit que permeten guanyar qualitat i eficàcia en les actuacions públiques i també –se suposa– permet un major control democràtic per part del ciutadà-usuari sobre aquestes administracions. A casa nostra aquest debat de la subsidi-

arietat es veu relativament desvirtuat per un mapa municipal fragmentat en excés. 946 municipis en un país de 7,5 d'habitants és, es miri des de l'òptica que es miri, un despropòsit. Des de la transició política aquest tema s'ha abordat per resoldre'l com a mínim un parell o tres de vegades, la darrera a través de l'anomenat informe Roca. Malgrat tot en el 2010 continuem confrontant el respecte per les identitats locals –que a cada municipi s'expressa de maneres diverses– amb l'existència d'uns governs locals forts i amb densitat suficient des d'on exercitar les virtuts de la proximitat en l'art de governar. Seguim confonent respecte pel govern local amb el manteniment de governs de campanars o més ben dit un govern per a cada campanar. I així ens va!!!

DIT AIXÒ, ÉS INDISCUTIBLE que no hi pot haver administració sense govern i que no hi pot haver govern sense capacitat de prendre decisions. Si l'administració municipal existeix, és perquè darrere hi ha un govern. I allà on hi ha un govern el més raonable és que aquest vulgui governar, que sigui gelós de les seves competències i que a més les vulgui exercir d'acord amb els seus interessos, que no haurien de ser altres que els interessos del cos electoral, que té la potestat de posar i treure cada govern. En aquest sentit el debat que hem tingut a l'entorn de decisions dels governs de Vic i Ascó les darreres setmanes és enormement interessant. Discrepant com discrepo del

JORDI SABAT

“El respecte a l'autonomia de qualsevol govern passa per acceptar que no és una qüestió de grandària el que ha de prevaler a l'hora de fer el debat”

contingut de les propostes que els dos ajuntaments van impulsar, defensos plenament el seu dret i l'autoritat que tenen d'actuar políticament amb la intensitat que els dos consistoris ho han fet. És veritat que en el cas de Vic es tractava simplement d'una mesura interpretativa en l'aplicació de la legislació sobre l'empadronament de persones estrangeres. Però un govern també té dret a interpretar l'aplicació d'una legislació que ell no ha fet però que diàriament ha d'implementar. Té tot el dret a interpretar, especialment quan el legislador ha deixat forats tan grans per cobrir, encara que després hagi hagut de rectificar.

ÉS EL LÍMIT DE L'AUTONOMIA MUNICIPAL el que ara s'ha de posar a debat? Crec que no. Un govern ha de tenir límits en el seu exercici competencial, però mai els límits han d'estar a plantejar debats polítics. Mentre els legisladors no assumeixin la tasca –per a la qual cal valentia i coratge– de simplificar el nombre de municipis, hem de continuar acceptant que un govern d'un municipi de poc més de 1.000 habitants pot marcar el pas de tot el debat polític d'un país. La legitimitat d'un govern i la defensa del que creuen ser els seus interessos no es pot veure afectada per la seva dimensió. El respecte a l'autonomia de qualsevol govern passa per acceptar que no és una qüestió de grandària el que ha de prevaler a l'hora de fer el debat. Si de grandària es tractés, Catalunya no ho tindria pas molt bé.

De Morella i del Raval

Ignasi Riera

Escriptor

Quan li demanes la fitxa biogràfica, per al catàleg de l'exposició sobre el seu amic Manuel Vázquez Montalbán, Sergi Beser i Ortí et recorda que és de Morella, catedràtic de literatura espa-

nyola a la UAB, professor set anys en universitats angleses i americanes. Subratlla, però, que és el president de l'Associació d'Amics de Morella, expert en Clarín, el soci número 5.400 del Barça... i amb una memòria molt precisa i viva de la seva Districte V de la Barcelona vençuda de la postguerra: “I aquell Districte V, una mica més al nord, va ser també el meu barri, on vaig arribar als set anys. Manolo recordava

com ens vam conèixer a la universitat ell, en Joaquim Marco i jo..., un vivia al carrer de l'Aurora i l'altre al carrer del Tigre: participàvem a les regles de joc d'aquell barri”. El seu comiat, ara fa deu dies, primer al tanatori de Sant Cugat i al cap de poques hores a Morella, ens va permetre dir-li, sense cerimònies, ni creus, ni músiques balderes, com havia estat de revolucionari, per a tots nosaltres, el fet de

poder conviure amb un personatge que no es deixava seduir pels afalacs, que era de pedra picada en la defensa dels seus orígens i de les seves conviccions, que li impedien combregar amb rodes de molí o amb transaccions a la baixa, que ha estat la via catalana a la claudicació sistemàtica. Deia sovint que la seva feina havia estat la de lector. I que tenia la sort de poder cobrar a final de mes per haver-se dedicat a llegir

i a explicar als alumnes unes unces de la saviesa emmagatzemada. (Aquesta darrera frase, carrinçona, ell no l'hauria dit mai.) A mi em sorprenia, per damunt de tot, la seva passió per Morella. I pels seus amics morellans: el text, no signat, en un butlletí municipal, quan va morir el seu amic Fidel, el quiosquer llibreter del davant de casa seva, és dels que permeten avaluar la grandesa d'un expert en Clarín, en Narcís

Oller, en Vázquez Montalbán, en Galdós o en Pere Quart però que és capaç, tothora, de tornar al punt de partida. I per això torna un cop i l'altre al Raval, on el disseny ha vençut el seny i la memòria: “Al carrer del Tigre, contemplo la finestra de la meua habitació, sempre tancada, amb unes fustes que l'assegueren. Hi ha vida, al darrere? Mai no n'he vist cap senyal. *Nec revocare potes, qui periere dies*”.